

Buitengewoon

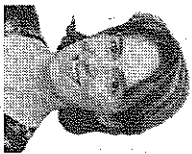
Als vrouw heb je vele hoedanigheden. Wij zijn allemaal dochter en velen van ons ook nog echgenote,

moeder, zus, tante, vriendin, minnares, werknemster, collega, enz. enz. Sinds afgelopen maandag heb ik er een hoedanigheid bij. Sinds afgelopen maandag ben ik buitengewoon lid van de KVO. Ter gelegenheid van de Internationale Vrouwendag kreeg ik twee dames op bezoek die mij een officieel lidmaatschapbewijs kwamen overhandigen, een hippe laserpen, een kleurige tas en een heleboel informatie over de organisatie die 180 afdelingen telt en zo'n 14.000 leden heeft. Drie andere vrouwen in Brabant viel dezelfde eer ten deel, onder wie cabaretière Kain Bruers.

Collega M. die tegenover me zit, moest er een beetje om lachen. 'De KVO, dat is toch zo'n suffe club?' vroeg ze zich af.

Dat dacht ik ook altijd. Voortgekomen uit de boerinnenbond. Degelijke types, super burgerlijk. Geen hennelbestormers, geen geëmancipeerde vrouwen die alles in het werk stellen om het glazen plafond te doorbreken. Een braaf clubje, dat op bedevaart gaat in Roermond of met de bus naar de Keukenhof. Zo stelde ik me de KVO voor.

Nu moet ik toegeven dat dat beeld voor een deel zeker klopt. Want ik ken de KVO intussen een beetje beter. Drie jaar geleden werd ik door de kring Uden uitgenodigd voor een lezing. En daarna ging het balletje rollen. Ik ben de afgelopen jaren als spreker wel bij zo'n twintig afdelingen te gast geweest. Heel gezellige avonden, stuk voor stuk, maar soms vroeg ik me wel af of ik een reisje terug in de tijd had ge-

THUIS

door **Susanne Croeneveld**

Een Maniawering in oktober - het deed me herinneren aan de jaren zestig, toen er nog processies waren. En wat te denken van een wedstijd 'wie kweekt de grootste kamerplant 'kindje-op-moeders-schoot'? Of samen liedjes zingen op onderwerpse wijsjes?

Wat me verder opviel: de leeftijd van de dames. In Aarle Rixtel was ik, als spreker, de jongste van de zaal. De rest was ouder, soms zelfs veel ouder.

Maar wat ik ook tegenkwam: maatschappelijk geëngageerde vrouwen, vaak ook actief in andere verenigingen. Afdelingen met een waslijst aan activiteiten en nee, niet alleen bedevaarten en busreisjes. Ook informatieve avonden, schouwburbezoek, cursussen, workshops.

KVO-ers mogen dan geen hennelbestormers zijn, ze verzetten wel een hoop (stijl) werk, in verenigingen, in de (mantel)zorg, voor de kerk. 'Richt je pijlen op jongere vrouwen', zei ik tegen de twee dames van wie ik het buitengewone lidmaatschap kreeg overhandigd. 'Wil je renminste overleven.'

Maar toen ze weg waren, dacht ik: 'Waarom ook eigenlijk? Waarom moet je jong en hip zijn, als je voor een heleboel vrouwen een plek kunt creëren waar ze zich thuis voelen? En dat vond ik nog meer toen ik door het KVO-blad ging bladeren en de column las van ene Dees. 'Wat is het toch jammer dat verenigingen voortdurend roepen dat er moet worden ingezet op de jongeren', schrijft zij. 'En wij dan? Zijn wij niet goed genoeg?'

'Koeester de middenklasse!' proclameert ze en daarmee bedoelt ze vrouwen van 40-65, schipperend tussen baan, gezin en vrijwilligerswerk, vrouwen met levens- en werkervaring, vrouwen die tijd kunnen maken.

Helemaal mee eens.

En wat dat stoffige imago betreft? Gewoon even oppoetsen dames. Als kersvers lid wil ik daar graag over meedenken.